ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରିପୋର୍ଟ

ଦୀନବନ୍ଧୁ ସାହୁ

ବନାମ

ଯଦୁମୋଣି ମଙ୍ଗରାଜ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

[ମେହେର ଚାନ୍ଦ ମହାଜନ, ପ୍ରଧାନ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି, ମୁଖାର୍ଜିୟା, ଭିଭିଆନ୍ ବୋଷ, ଭଗୱତୀ ଏବଂ ଭେଙ୍କଟରାମା ଆୟର ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ବୃନ୍ଦ]

ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନ - ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 - ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ – ଯେତେବେଳେ ଏବଂ କେତେବେଳେ ଆବେଦନରେ ତଥ୍ୟର ଫଳାଫଳ ସହିତ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିପାରିବେ - ଲୋକ ପ୍ରତିନିଧି ଅଧିନିୟମ (1951 ର 43), ଧାରା 85, 90(4) - ଧାରା 85 ଅନୁଯାୟୀ ବିଳମ୍ବକୁ କ୍ଷମା କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଏବଂ ଅନ୍ତିମତା ଏବଂ ଏହା ଅଧୀନରେ ପ୍ରଦତ୍ତ କ୍ଷମତା - ଧାରା 90 (4) ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା କ୍ଷମତାର ପରିସର ଏବଂ ବ୍ୟାପ୍ତି ।

ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ, ଆବେଦନର ଶୁଣାଣି କରିବା ସମୟରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 ଅନୁଯାୟୀ ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଆଉ ଏକ ଅତିରିକ୍ତ ଆବେଦନ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଭାବେ ବସି ନଥାନ୍ତି, ଏବଂ ତାହା ବିକୃତ କିମ୍ବା କୌଣସି ପ୍ରମାଣର ଅଭାବ ଉପରେ ଆଧାରିତ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକ ପ୍ରମାଣର ବିଚାର ଉପରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଫଳାଫଳରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିନଥାନ୍ତି ଏବଂ ଏହା ବିଶେଷ ଭାବେ ସେତେବେଳେ ହୋଇଥାଏ ଯେତେବେଳେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିବା ଫଳାଫଳ ଗୁଡ଼ିକ ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ହୋଇଥାଏ ।

ନିର୍ବାଚନ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ମକଦ୍ଦମା ଅଧୀନରେ ଥିବା ଅଧିକାରଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରଚଳିତ ଆଇନ ଅଧିକାର ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଅଧିକାର ଗୁଡ଼ିକ ସେମାନଙ୍କର ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ବିଧାନରୁ ହାସଲ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ଅଧିକାର ଗୁଡ଼ିକର ବିସ୍ତାର ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିବା ବିଧାନ ଗୁଡ଼ିକର ସୂଚନା ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଲୋକ ପ୍ରତିନିଧି ଅଧିନିୟମ, 1951 ର ଧାରା 85 ର ପ୍ରାବଧାନ, ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗ ବିଳମ୍ବକୁ କ୍ଷମା କରିବା ଆବେଦନର ସୂଚନା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଦେବା କିମ୍ବା ଏହା ଅଧୀନରେ ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଯଥେଷ୍ଟ କାରଣ ବିଷୟରେ ତଦନ୍ତ କରିବା ଉପରେ ବିଚାର କରେ ନାହିଁ । ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ନୀତି ହେଉଛି ବିଳମ୍ବକୁ ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରିବା, ଏବଂ ଏହା ଉପରେ ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ କରିବା ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟବିଧିର ପରବର୍ତ୍ତୀ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ପ୍ରଶ୍ନ ପାଇଁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ନରହିବା ।

ଅଧିନିୟମ 90 (4) ଅନୁଯାୟୀ, ଯେତେବେଳେ ଆବେଦନଟି ଧାରା 81, ଧାରା 83 କିମ୍ବା ଧାରା 117 ର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଅନୁପାଳନ କରେ ନାହିଁ, "ଧାରା 85 ରେ ଯାହା କିଛି ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ" ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କର ଏହାକୁ ଖାରଜ କରିବା କିମ୍ବା ନ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ସ୍ୱାଧୀନତା ରହିଛି । ଧାରା 90 (4) ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା କ୍ଷମତାର ପରିସର ହେଉଛି ଏହା ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିବା ପାଇଁ ଧାରା 85 ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା କ୍ଷମତାକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିଥାଏ । ଏହା ଅଧିକ ବିସ୍ତାର ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ଅଧିନିୟମ 85 ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ କୌଣସି ଆଦେଶ ସମୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣରେ ଏକ କ୍ଷମତା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରେ । ଧାରା 90 (4) ର ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି, "ଧାରା 85 ରେ ଯାହା କିଛି ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ" ଏବଂ "ଧାରା 85 ରେ ଯାହା କିଛି ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ କିମ୍ବା ଏହା ଅଧୀନରେ ପାରିତ କୌଣସି ଆଦେଶ ସତ୍ତ୍ୱେ" ନୁହେଁ । ଏକ ଆବେଦନକୁ ନିଷିଦ୍ଧ ବୋଲି ଖାରଜ କରି ଧାରା 85 ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗଙ୍କ ଏକ ଆଦେଶ, ଏହି ଅଧିନିୟମ ଯୋଜନା ଅନୁଯାୟୀ, ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ହେବ, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଆଦେଶ ବିଳମ୍ବକୁ କ୍ଷମା କରେ, ସେତେବେଳେ ଧାରା 90 (4) ଅନୁଯାୟୀ ସମାନ ଫଳାଫଳ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଧାରା 90 (4) କେବଳ ସେତେବେଳେ ଆକର୍ଷିତ ହେବ ଯେତେବେଳେ ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗ ଧାରା 85 ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି ଆଦେଶ ପାରିତ ନକରି ନ୍ୟାୟାଧିକରଣକୁ ଆବେଦନଟି ପଠାଇବେ । ଯଦି ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ବିନା ସୂଚନାରେ ବିଳମ୍ବକୁ କ୍ଷମା କରି ଏକ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଆଦେଶ ନିଜଆଡୁ ପାରିତ କରିପାରିବେ, ତେବେ ସ୍ୱତଃପ୍ରବୃତ୍ତ ଭାବରେ ଏପରି ନିଜଆଡୁ ଏପରି ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ ନ କରିବାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ, ଧାରା 85 ର ପ୍ରାବଧାନ ଅନୁଯାୟୀ ସ୍ଥିତି ପରିସୀମା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 5 ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରାବଧାନଠାରୁ ବସ୍ତୁତଃ ଭିନ୍ନ, ଯାହା ଅଧୀନରେ ବିଳମ୍ବକୁ କ୍ଷମା କରିବା ଆଦେଶ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ନୁହେଁ ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଶ୍ନ କରାଯିବାର ସମ୍ଭାବନା ରହିଛି ।

ଏହି ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗଙ୍କୁ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ବ୍ୟାପକ ବିବେକ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପ୍ରଦାନ କରେ, ଏବଂ ବିଧାନ ମଣ୍ଡଳର ସ୍ପଷ୍ଟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ଯେ ସମସ୍ତ ପକ୍ଷକୁ ନ୍ୟାୟ ଦେବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏହାର ପ୍ରୟୋଗ କରାଯିବା ଉଚିତ । ତେଣୁ, ପରିହାର ଯୋଗ୍ୟ ଏବଂ ଅଯୌକ୍ତିକ ବିଳମ୍ବ ହେଲେ ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗ ଉପଯୁକ୍ତ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବେ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଇପାରେ । ଯେତେବେଳେ ଆଇନ ଏହାକୁ ପ୍ରଦାନ କରେ, କୌଣସି କ୍ଷମତାର ଅପବ୍ୟବହାର ହୋଇପାରେ ବୋଲି କହିବା ଏହାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ଆଧାର ନୁହେଁ, ଏବଂ ଯେଉଁଠାରେ ବୈଧାନିକ ସଂସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା କ୍ଷମତାର ଅପବ୍ୟବହାର ହୁଏ, ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ପକ୍ଷମାନେ ବିଧି ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରତିକାର ବିହୀନ ନଥାନ୍ତି ।

ଧାରା 85 ର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଯେତେବେଳେ ଆବଶ୍ୟକ କରେ ଯେ "ଆବେଦନ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି" ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ବିଳମ୍ବ ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ କାରଣ ଥିଲା, ସେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ଏପରି କରିବା ଉଚିତ୍ ବୋଲି ଏହା ଆବଶ୍ୟକ କରେନାହିଁ ।

ଜଗନ ନାଥ ବନାମ *ଯଶୱନ୍ତ ସିଂହ* ([1954] ଏସ୍.ସି.ଆର୍. 892); *କୃଷ୍ଣସାମୀ ରାନୀକୋଣ୍ଡାର* ବନାମ *ରାମସାମୀ ଚେଟ୍ଟିୟାର* (45 ଆଇ.ଏ. *25); କୃଷ୍ଣ ବନାମ ଚଥପ୍ପନ* (ଆଇ. ଏଲ. ଆର. 13 ଏମଏଡି. 269) ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା :ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 25/1954 ।

ନିର୍ବାଚନ ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 4/1952 ରେ କଟକ ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ 16 ନଭେମ୍ବର, 1953 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ 11 ଡିସେମ୍ବର, 1953 ରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, ଭାରତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ *କେ. ଏସ୍. କେ. ଆୟେଙ୍ଗର;* (ତାଙ୍କ ସହିତ *ଭି. ଏନ୍. ସେଠୀ, ବି. କେ. ପି. ସିହ୍ନା, ଏସ୍. ବି. ଜାଥର* ଏବଂ *ଏସ୍. ଏସ୍. ଶୁକ୍ଳା*) ।

ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ପାଇଁ *ଏସ. ପି. ସିହ୍ନା,* (ତାଙ୍କ ସହିତ *ଆର. ପଟ୍ଟନାୟକ* ଏବଂ *ଆର. ସି. ପ୍ରସାଦ*) ।

ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ପାଇଁ *ଜେ. ଏନ୍. ବାନାର୍ଜୀ,* (ତାଙ୍କ ସହିତ *ଆର୍. ପଟ୍ଟନାୟକ* ଏବଂ *ରତ୍ନପର୍ଖୀ ଅନନ୍ତ ଗୋବିନ୍ଦ*) ।

1954, ଏପ୍ରିଲ 25 । ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଭେଙ୍କଟରାମା ଆୟାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା - କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା ନିର୍ବାଚନମଣ୍ଡଳୀରୁ ଓଡ଼ିଶା ବିଧାନସଭାକୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ନିର୍ବାଚନକୁ ରଦ୍ଦ କରିଥିବା ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ, କଟକଙ୍କର ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନଟି । ଚାରି ଜଣ ବ୍ୟକ୍ତି, ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ରୁ 3, ଏହି ଆସନକୁ ନିର୍ବାଚନ ପାଇଁ ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବରେ ମନୋନୀତ ହୋଇଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ, ଲୋକନାଥ ଦାସ (ଏଠାରେ ତୃତୀୟ ଉତ୍ତରଦାତା), ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତାକୁ ଅନ୍ୟ ତିନିଜଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଛାଡ଼ି ତାଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥୀତ୍ୱ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିନେଇଥିଲେ । 1952 ମସିହା ଜାନୁଆରୀ 9 ରୁ 15 ତାରିଖ ମଧ୍ୟରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ନିର୍ବାଚନରେ ଆବେଦନକାରୀ ସର୍ବାଧିକ ସଂଖ୍ୟକ ଭୋଟ୍ ପାଇଥିଲେ ଏବଂ ନିର୍ବାଚିତ ଘୋଷିତ ହୋଇଥିଲେ । ଏହା ପରେ ଉତ୍ତରଦାତା ଯଦୁମୋଣି ମଙ୍ଗରାଜ, ଆବେଦନକାରୀ ତରଫରୁ ବିଭିନ୍ନ ଦୁର୍ନୀତି ଅଭିଯୋଗ କରି ଏବଂ ନିର୍ବାଚନକୁ ବାତିଲ କରିବାକୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ଲୋକ ପ୍ରତିନିଧି ଅଧିନିୟମର (1951 ର ଅଧିନିୟମ ସଂଖ୍ୟା 43) ଧାରା 81 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆବେଦନ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ । ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିବାର ଶେଷ ତାରିଖ ଥିଲା 4 ଏପ୍ରିଲ, 1952 । 3 ଏପ୍ରିଲ, 1952 ରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ଡାକ ଦ୍ୱାରା ପଠାଯିବା ପାଇଁ ଏହାକୁ କଟକର ଡାକଘରେ ଦିଆ ଯାଇଥିଲା ଏବଂ ପ୍ରକୃତରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟର ଗୋଟିଏ ଦିନ ପରେ 5 ଏପ୍ରିଲ, 1952 ରେ ଦିଲ୍ଲୀରେ ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗଙ୍କ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲା । ଏହାର ଯାଞ୍ଚରେ ମଧ୍ୟ ତ୍ରୁଟି ରହିଥିଲା । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 83 (1) ପ୍ରଦାନ କରେ ଯେ ଆବେଦନର ଯାଞ୍ଚ ପାଇଁ ଦେୱାନୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଢଙ୍ଗ ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନ ଯାଞ୍ଚ କରାଯିବା ଉଚିତ । ଦେୱାନୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଆଦେଶ 6, ନିୟମ 15, ଉପ-ଖଣ୍ଡ (2) ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଯେ "ଯାଞ୍ଚ କରୁଥିବା

ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ଜ୍ଞାନରେ କ'ଣ ଯାଞ୍ଚ କରନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରାପ୍ତ ଏବଂ ସତ୍ୟ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଉଥିବା ସୂଚନା ଉପରେ କ'ଣ ଯାଞ୍ଚ କରନ୍ତି, ତାହା ଆବେଦନଟିର ସଂଖ୍ୟାଯୁକ୍ତ ଅନୁଚ୍ଛେଦକୁ ସନ୍ଦର୍ଭିତ କରି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରିବେ ।" ଆବେଦନରେ ଯାଞ୍ଚ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରିନଥିଲା ଯେ କେଉଁ ଅନୁଚ୍ଛେଦଗୁଡ଼ିକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜ୍ଞାନ ଉପରେ ଯାଞ୍ଚ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ କେଉଁଟି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିବା ଏବଂ ସତ୍ୟ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଉଥିବା ସୂଚନା ଉପରେ ଯାଞ୍ଚ କରାଯାଇଥିଲା । 1952 ମସିହା ଜୁଲାଇ 2 ତାରିଖରେ ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗ ଏହି ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିବାରେ ବିଳମ୍ବକୁ କ୍ଷମା କରି ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିଥିଲେ । ଜୁଲାଇ 3, 1952 ର ଅନ୍ୟ ଏକ ଯୋଗାଯୋଗ ଦ୍ୱାରା, ଏହା ଯାଞ୍ଚରେ ତ୍ରୁଟି ପ୍ରତି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ପରାମର୍ଶ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ସେ ଏହାକୁ ସଂଶୋଧନ କରିବା ପାଇଁ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କୁ ଆବେଦନ କରିପାରିବେ । 1952 ମସିହା ଜୁଲାଇ 15 ତାରିଖରେ ଅଧିନିୟମ 86 ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ଆବେଦନର ଶୁଣାଣି ପାଇଁ ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ, କଟକଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତ କରି ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ପରେ ଆବେଦନକାରୀ ଯାଞ୍ଚ ସଂଶୋଧନ ପାଇଁ ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣରେ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । ସେଥିରେ ଆଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଏବଂ 24 ଜୁଲାଇ, 1952 ରେ ଯାଞ୍ଚ ସଂଶୋଧନ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ଦେୱାନୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଆଦେଶ VI, ନିୟମ 15 (2) ରେ ଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ସହିତ ସୁସଂଗତ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଲିଖିତ ବିବୃତିରେ ସେ ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯେ ଯେହେତୁ ଆବେଦନଟି ସମୟ ଅତିରିକ୍ତ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଯାଞ୍ଚ ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା, ତେଣୁ ଏହା ଅଧିନିୟମ 85 ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଖାରଜ ହେବା ଯୋଗ୍ୟ ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ, ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ବୋଲି ଖାରଜ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରି, ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଯୋଗ୍ୟତା ଆଧାରରେ ଆବେଦନର ଶୁଣାଣି ପାଇଁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥିଲେ, ଏବଂ ଏହାଙ୍କ 16 ନଭେମ୍ବର,1953 ତାରିଖର ରାୟ ଦ୍ୱାରା, ବହୁମତ ଦ୍ୱାରା ଏହା ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଆବେଦନରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ତିନୋଟି ଦୁର୍ନୀତି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି । ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଲା (1) ଆବେଦନକାରୀ, ଅଧିନିୟମର ଧାରା 123 (1) ର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରି, ତୃତୀୟ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତି ଦେବାର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇ ନିର୍ବାଚନରୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିବାକୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇଥିଲେ; (2) ଏହି ଯେ ସେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 123 (6) ର ଭଙ୍ଗ କରି ଭୋଟରମାନଙ୍କୁ ମତଦାନ କେନ୍ଦ୍ରରେ ପହଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ ସେ ବସ ସଂଖ୍ୟା ଓ. ଆର. ସି. 1545 ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲେ; ଏବଂ (3) ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 123 (8) ର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରି ସେ ଶାଖା ଡାକଘରେ ଅତିରିକ୍ତ ବିଭାଗୀୟ ପ୍ରତିନିଧି ଏବଂ ନିର୍ବାଚନରେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଚାର କରିବାରେ ଚୌକିଦାରୀ ସଂଘର ସଭାପତିଙ୍କ ସହାୟତା ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁମାନେ ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ, ସେହି ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଥିବା ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ । ଏହି ଫଳାଫଳ ଉପରେ, ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ନିର୍ବାଚନକୁ ରଦ୍ଦ କରି ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିଥିଲେ । ଏହି ମାମଲାଟି ବର୍ତ୍ତମାନ ସମ୍ବିଧାନର ଧାରା 136 ଅନୁଯାୟୀ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଆବେଦନରେ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଆସିଛି ।

ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଯଦି ଏହି ଫଳାଫଳଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଏ, ତେବେ ଏହା ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କର ଆଦେଶକୁ ସମର୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ । ଶେଷ ଫଳାଫଳ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ, କିଛି ଗୁରୁତ୍ୱ ପୂର୍ବକ ଅନୁରୋଧ କରିବା ସମ୍ଭବ ଯେ ଅତିରିକ୍ତ ବିଭାଗୀୟ ପ୍ରତିନିଧି ଏବଂ ଚୌକିଦାରୀ ସଂଘର ସଭାପତିମାନେ ସେମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ନୁହଁନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ଧାରା 123 (8) ର କୌଣସି ଉଲ୍ଲଂଘନ ହୋଇନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ଦୁଇଟି ଫଳାଫଳ ବିଷୟରେ ସ୍ଥିତି ଭିନ୍ନ । ପ୍ରମାଣର ମୂଲ୍ୟାୟନ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ତଥ୍ୟ ଉପରେ ପର୍ଯ୍ୟବେସିତ ବାସ୍ତବ ପ୍ରଶ୍ନ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣସ୍ୱାମୀ ଆୟାଙ୍ଗର ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ନଥିରେ ଥିବା ପ୍ରମାଣ ଦ୍ୱାରା ସଂଖ୍ୟାଧିକ୍ୟଙ୍କ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ନୁହେଁ, ଏବଂ ତୃତୀୟ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ଭିନ୍ନମତରେ ଫଳାଫଳ ସଠିକ୍ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ, ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନର ଶୁଣାଣି କରିବା ସମୟରେ,ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଏକ ଅତିରିକ୍ତ ଆବେଦନ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଭାବରେ ବସି ନଥାଏ, ଏବଂ ପ୍ରମାଣ ଉପରେ ପର୍ଯ୍ୟବେସିତ ଫଳାଫଳଗୁଡ଼ିକରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରେ ନାହିଁ, ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେଗୁଡ଼ିକ ବିକୃତ କିମ୍ବା କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ଉପରେ ଆଧାରିତ ହୋଇନଥାଏ । ଏହା ବିଶେଷ କରି ସେତେବେଳେ ହୋଇଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କର ଫଳାଫଳକୁ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥାଏ । ଏହି ମାମଲାରେ ମିଳିଥିବା ତଥ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ, ଆବେଦନକାରୀ ତୃତୀୟ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଚାକିରି କରାଇଦେବାର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଇଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ମତଦାନ କେନ୍ଦ୍ରକୁ ଭୋଟରମାନଙ୍କୁ ପହଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ ବସ୍ ସଂଖ୍ୟା ଓ. ଆର. ସି. 1545 ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲେ, ଯାହା ପ୍ରମାଣ ଦ୍ୱାରା ସମର୍ଥିତ ଏବଂ ଏହାକୁ ବିକୃତ ବୋଲି ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଏବଂ ତେଣୁ ଏଗୁଡ଼ିକର ବିରୋଧ ଏହି ଆବେଦନରେ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ନୁହେଁ ।

ଏହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଓକିଲ ଆବେଦନର ଗ୍ରହଣୀୟତା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ କେନ୍ଦ୍ରୀଭୂତ କରିଥିଲେ । ସେ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ଯେହେତୁ ଅଧିନିୟମ 81 ଦ୍ୱାରା ଆବଶ୍ୟକ ସମୟସୀମା ମଧ୍ୟରେ ଆବେଦନଟି ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇନଥିଲା, ତେଣୁ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 85 ରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ଏହାକୁ ଖାରଜ କରାଯିବା ଯୋଗ୍ୟ ଥିଲା, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ମାମଲା ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିଥିଲା, ଏହାଙ୍କ ଅଧିକାରିତା କେବଳ ସେହି ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବା ଥିଲା ଯାହା ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗ ପାରିତ କରିଥାଆନ୍ତେ, ଏବଂ ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକୁ ଅଗ୍ରହଣୀୟତା କାରଣରୁ *ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ* ଖାରଜ କରାଯିବା ଉଚିତ । ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 85 ର ପ୍ରାବଧାନ ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା:

"ଉଲ୍ଲେଖ ଥାଉକି, ଯଦି ଆବେଦନ କରୁଥିବା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରନ୍ତି ଯେ ଏଥିରେ ଥିବା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ ସୀମା ମଧ୍ୟରେ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିବାରେ ତାଙ୍କର ବିଫଳତା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ କାରଣ ରହିଛି, ତେବେ ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗ ନିଜ ବିବେକାନୁସାରେ ଏପରି ବିଫଳତାକୁ କ୍ଷମା କରିପାରିବେ ।

ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ଏହାଙ୍କ ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ ବିଚାର ଶକ୍ତି ପ୍ରୟୋଗ କରି ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗ 1952 ମସିହା ଜୁଲାଇ 2 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ବିଳମ୍ବକୁ କ୍ଷମା କରିଥିଲେ । ଏହା ବିବାଦୀୟ ନୁହେଁ ଯେ ଯଦି ଏହି ଆଦେଶ ବୈଧ,

ତେବେ ବିଳମ୍ବ ଆଧାରରେ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିବାର କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିପାରିବ ନାହିଁ । ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣସ୍ୱାମୀ ଆୟାଙ୍ଗରଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ ଏହି ଆଦେଶ ବୈଧ ନୁହେଁ, କାରଣ ବିଳମ୍ବକୁ କ୍ଷମା କରାଯାଇପାରେ ବୋଲି ପକ୍ଷଙ୍କ କୌଣସି ଆବେଦନ ଉପରେ ଏହା ପାରିତ ହୋଇନଥିଲା, ବରଂ *ସ୍ୱତଃପ୍ରବୃତ୍ତ* ଭାବରେ ; ଏବଂ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଏ ଯେ ଏହିପରି ଏକ ଆବେଦନ ସେହି ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ଅଧିକାରିତାର ପ୍ରୟୋଗ ପାଇଁ ଏକ ସର୍ତ୍ତ । ପରିସୀମା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 5 ଅନୁଯାୟୀ ନିଆଯାଇଥିବା ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ଏହି ଯୁକ୍ତି ପାଇଁ ସମର୍ଥନ ଲୋଡ଼ା ଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ସେହି ଧାରା ଅନୁଯାୟୀ ବିଳମ୍ବକୁ କ୍ଷମା କରିବାକୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିବା ପକ୍ଷର ଦାୟିତ୍ୱ ଥିଲା ଯେ ସେଗୁଡିକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଅଭିଯୋଗ କରିବା ଏବଂ ଏହାର କାରଣକୁ ଦୃଢ ଭାବରେ ପ୍ରମାଣ କରିବା । ଏହି ଯୁକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଆମେ ପ୍ରଭାବିତ ନୁହଁ । ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ***ଜଗନ ନାଥ*** ବନାମ ***ଯଶୱନ୍ତ ସିଂ (1)*** ମାମଲାରେ ଯେପରି ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା, ଏହି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ମକଦ୍ଦମା ଅଧୀନରେ ଥିବା ଅଧିକାର ପ୍ରଚଳିତ ଆଇନ ଅଧିକାର ନୁହେଁ, ବରଂ ସେହି ଅଧିକାରଗୁଡ଼ିକ ଯାହାର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବିଧାନରୁ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ, ଏବଂ ସେହି ଅଧିକାରଗୁଡ଼ିକର ପରିମାଣ ସେହି ଆଇନଗୁଡ଼ିକର ସନ୍ଦର୍ଭ *ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥିର* କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ *ଯାହା ସେଗୁଡ଼ିକୁ* ସୃଷ୍ଟି କରେ । ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗଙ୍କୁ ବିଳମ୍ବକୁ କ୍ଷମା କରିବା ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଆବେଦନର ସୂଚନା ଦେବା କିମ୍ବା ଏହାଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ କାରଣ ବିଷୟରେ ତଦନ୍ତ କରିବା ଉପରେ ଧାରା 85 ର ପ୍ରାବଧାନ ମନନ କରେନାହିଁ । ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ନୀତି ହେଉଛି ବିଳମ୍ବକୁ ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରିବା, ଏବଂ ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ କରିବା ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ପରବର୍ତ୍ତୀ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ପ୍ରଶ୍ନ ପାଇଁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ନରହିବା । ଅଧିନିୟମ 90 (4) ଅନୁଯାୟୀ, ଯେତେବେଳେ ଆବେଦନଟି ଧାରା 81, ଧାରା 83 କିମ୍ବା ଧାରା 117 ର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପାଳନ କରେ ନାହିଁ, "ଧାରା 85 ରେ କିଛି ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ" ଏହାକୁ ଖାରଜ କରିବା କିମ୍ବା ନ କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କର ଏକ ସ୍ୱାଧୀନତା ରହିଛି ।" ଧାରା 90 (4) ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା କ୍ଷମତାର ପରିସର ହେଉଛି ଏହା ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିବା ପାଇଁ ଧାରା 85 ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା କ୍ଷମତାକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିଥାଏ । ଏହା ଅଧିକ ବିସ୍ତାର କରେ ନାହିଁ ଏବଂ ଅଧିନିୟମ 85 ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ କୌଣସି ଆଦେଶ ସମୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କଠାରେ ଏକ କ୍ଷମତା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରେ । ଧାରା 90 (4) ର ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି, "ଧାରା 85 ରେ କିଛି ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ" ଏବଂ "ଧାରା 85 ରେ କିଛି ନଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ କିମ୍ବା ଏହା ଅଧୀନରେ ପାରିତ କୌଣସି ଆଦେଶ" ଏହା ଚିହ୍ନିତ ହେବା ଉଚିତ । ଏକ ଆବେଦନକୁ ନିଷିଦ୍ଧ ବୋଲି ଖାରଜ କରି ଧାରା 85 ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗଙ୍କ ଏକ ଆଦେଶ,ଏହି ଅଧିନିୟମ ଯୋଜନା ଅନୁଯାୟୀ, ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ହେବ, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଆଦେଶଟି ବିଳମ୍ବକୁ କ୍ଷମା କରେ, ଧାରା 90 (4) ଅନୁଯାୟୀ ସେହି ସମାନ ଫଳାଫଳ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଧାରା 90 (4) କେବଳ ସେତେବେଳେ ଆକର୍ଷିତ ହେବ ଯେତେବେଳେ ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗ ଧାରା 85 ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି ଆଦେଶ ପାରିତ

---

(1) ଏ. ଆଇ. ଆର. 1954 ଏସ. ସି. 210

ନକରି ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କୁ ଆବେଦନଟି ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବେ । ଯଦି ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ବିନା ସୂଚନାରେ ବିଳମ୍ବକୁ କ୍ଷମା କରି ଏକ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଆଦେଶ ନିଜଆଡୁ ପାରିତ କରିପାରିବେ, ତେବେ *ସ୍ୱତଃପ୍ରବୃତ୍ତ* ଭାବରେ ଏପରି ଆଦେଶ ନିଜଆଡୁ ପାରିତ ନ କରିବାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ, ଧାରା 85 ର ପ୍ରାବଧାନ ଅନୁଯାୟୀ ସ୍ଥିତି ପରିସୀମା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 5 ଅନୁଯାୟୀ ବସ୍ତୁତଃ ଭିନ୍ନ, ଯେଉଁଥିରେ ବିଳମ୍ବକୁ କ୍ଷମା କରିବା ଆଦେଶ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ନୁହେଁ, ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଶ୍ନ କରାଯିବାର ଯୋଗ୍ୟ । [***କୃଷ୍ଣସାମୀ ପାନିକୋଣ୍ଡାର ବନାମ ରାମାସାମୀ ଚେଟ୍ଟିୟାର(1)*** ମାମଲାରେ ପ୍ରିଭି କାଉନସିଲଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ମାଧ୍ୟମରେ] ।

ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରେ ଉତ୍ତରଦାତା ବିନା ଉପଚାରରେ ରହିବେ ଯଦିଓ ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗ ବିଳମ୍ବକୁ କ୍ଷମା କରିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରିବେ - ଏହା ବର୍ଷ ବର୍ଷ ହୋଇପାରେ, ଏବଂ ଏହା ବହୁତ ଅସୁବିଧାରେ ପରିଣତ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଏହି ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗଙ୍କୁ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ବ୍ୟାପକ ବିବେକ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ, ଏବଂ ସମସ୍ତ ଦଳକୁ ନ୍ୟାୟ ଦେବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏହାର ପ୍ରୟୋଗ କରାଯିବା ଉଚିତ ବୋଲି ବିଧାନମଣ୍ଡଳର ସ୍ପଷ୍ଟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା । ତେଣୁ ଯେତେବେଳେ ସେଥିରେ ଏଡ଼ାଇବା ଯୋଗ୍ୟ ଏବଂ ଅଯୌକ୍ତିକ ବିଳମ୍ବ ଥାଏ, ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗ ଉପଯୁକ୍ତ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିପାରିବେ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଇପାରେ । ଯେତେବେଳେ ବିଧାନ ଏହାକୁ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ, କୌଣସି କ୍ଷମତାର ଅପବ୍ୟବହାର ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ଅଛି ବୋଲି ଏହାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବାର କୌଣସି ଆଧାର ନାହିଁ, ଏବଂ ଯେଉଁଠାରେ ବିଧାନ ସଂସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା କ୍ଷମତାର ଅପବ୍ୟବହାର ହୁଏ, ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ପକ୍ଷମାନେ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ପ୍ରତିକାର ବିନା ରହିନଥାନ୍ତି । 2 ଜୁଲାଇ, 1952 ତାରିଖର ଆଦେଶର ବିଶେଷ ସନ୍ଦର୍ଭରେ, କୌଣସି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିବା କଷ୍ଟକର ଯେ ସେହି ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବା ବ୍ୟତୀତ ଧାରା 85 ର ପ୍ରାବଧାନ ଅନୁଯାୟୀ ବିବେଚନାର ସଠିକ୍ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇଛି । ଏହି ଆବେଦନଟି ଗୋଟିଏ ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ଡାକଘରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଧାର୍ଯ୍ୟ ତାରିଖ ଠାରୁ ଗୋଟିଏ ଦିନ ବିଳମ୍ବରେ ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗଙ୍କ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲା । ଯଦିଓ ଏହି ମାମଲାକୁ ପରିସୀମା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 5 ଅନୁଯାୟୀ ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡୁଥିଲା, ବିଳମ୍ବକୁ କ୍ଷମା କରିବାରେ ସେହି ଧାରା ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତାର ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରୟୋଗ ହୋଇଥାନ୍ତା । ***କୃଷ୍ଣ*** ବନାମ ***ଚଥପ୍ପନ(2)*** ମାମଲାରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଚାରପୀଠଙ୍କ ରାୟର ଏକ ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ଅନୁଚ୍ଛେଦରେ ଯେଉଁଭଳି ଭାବେ କୁହାଯାଇଛି, "ଯଥେଷ୍ଟ କାରଣ" ଶବ୍ଦଟି "ଯେତେବେଳେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ କୌଣସି ଅବହେଳା, ନିଷ୍କ୍ରିୟତା କିମ୍ବା ସଚ୍ଚୋଟତାର ଅଭାବ ଆରୋପଯୋଗ୍ୟ ହୋଇନଥାଏ ସେତେବେଳେ ଯଥେଷ୍ଟ ନ୍ୟାୟ ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ଏକ ଉଦାର ବିଧାନ" ଗ୍ରହଣ କରିବା ଉଚିତ ।" ତେଣୁ, 1952 ମସିହା ଜୁଲାଇ 2 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଧାରା 85 ର ପ୍ରାବଧାନ ଅନୁଯାୟୀ ପାରିତ ହେବା ପ୍ରକୃତରେ ଯଥାର୍ଥ ବୋଲି ମାନିବାରେ ଆମର କୌଣସି ଦ୍ୱିଧା ନାହିଁ ।

([1]) 45 ଆଇ. ଏ. 25.

([2]) ଆଇ. ଏଲ. ଆର. 13 ଏମ ଏ ଡି. 269

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଧାରା ୫5 ର ପ୍ରାବଧାନ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରଦତ୍ତ କ୍ଷମତା, ଏହାର ପ୍ରକୃତ ପଦବିନ୍ୟାସ ଉପରେ, କେବଳ ସେତେବେଳେ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇପାରିବ ଯେତେବେଳେ ଆବେଦନକାରୀ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଉପସ୍ଥାନ କରନ୍ତି, ଏବଂ ଯେହେତୁ ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଥିଲେ ଯେ ତାହା କରାଯାଇ ନଥିଲା, ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବାର କୌଣସି ଅଧିକାରିତା ନଥିଲା ଯାହା ସେ କରିଥିଲେ । ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ସମର୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ ଆମେ ଧାରାରେ ଥିବା ଶବ୍ଦରେ କିଛି ଦେଖୁନାହୁଁ । ଏହି ସର୍ତ୍ତାବଳୀରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ "ଆବେଦନ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି" ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବା ଉଚିତ ଯେ ବିଳମ୍ବ ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ କାରଣ ଅଛି, ଏହା ଆବଶ୍ୟକ କରେ ନାହିଁ ଯେ ସେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ଏହା କରିବା ଉଚିତ୍ । ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ସ୍ୱରୂପରେ ଏପରି କିଛି ନାହିଁ ଯାହା ଆବେଦନକାରୀ ସେହି ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ କରେ । ଏହା କେବଳ ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବାର ଏକ ମାମଲା ଯେ ବିଳମ୍ବକୁ କ୍ଷମା କରିବା ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଆଧାର ଥିଲା, ଏବଂ ଏହା ଆବେଦନକାରୀ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଉପସ୍ଥିତି ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ଉପାୟରେ କରାଯାଇପାରିବ । 1952 ମସିହା ଜୁଲାଇ 2 ତାରିଖର ଆଦେଶର ବୈଧତା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆଗତ ହୋଇଥିବା କୌଣସି ଆପତ୍ତି ଗ୍ରହଣୀୟ ନଥାଇ ଏହି ଯୁକ୍ତି ଯେ ସମୟ ସୀମା ବାହାରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିବାରୁ ଧାରା ୫5 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନଟି ଖାରଜ ହେବା ଯୋଗ୍ୟ, ଏହା ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ ହେବ ।

ଅନ୍ୟ ଏକ ପୃଷ୍ଠଭୂମି ରହିଛି, ଯାହା ଉପରେ ଆବେଦନଟି ଗ୍ରହଣ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ବୋଲି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ମଧ୍ୟ ବିଫଳ ହେବା ଉଚିତ । ଯେତେବେଳେ, ଅଧିନିୟମ ୫6 ଅନୁଯାୟୀ ଆଦେଶ ଆଧାରରେ ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ସମ୍ମୁଖରେ ନିର୍ବାଚନ ଆବେଦନ ଆସିଲା, ଆବେଦନକାରୀ ଧାରା 90 (4) ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ଆଧାରରେ ଏହାକୁ ବରଖାସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ଯେ ପ୍ରଥମତଃ ଏହା ଧାରା 81 ଦ୍ଵାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ ସୀମା ମଧ୍ୟରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇନଥିଲା, ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ଏହା ଧାରା 83 ଅନୁଯାୟୀ ଯାଞ୍ଚ ହୋଇନଥିଲା; କିନ୍ତୁ ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଏହା କରିବାକୁ ମନା କରିଦେଇଥିଲେ । ଯଦି ଏପରି ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବା ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କର କ୍ଷମତା ମଧ୍ୟରେ ଥିଲା, ତେବେ ଏହା ନିଜେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଯୁକ୍ତିର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉତ୍ତର ପ୍ରଦାନ କରିବ ଯେ ଆବେଦନଟି ଗ୍ରହଣ ଯୋଗ୍ୟ ନଥିଲା । ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣସ୍ୱାମୀ ଆୟାଙ୍ଗର ଏହି ସମସ୍ୟାରୁ ମୁକୁଳିବାକୁ ଚାହିଁ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ ଅଧିନିୟମ ୫6 ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଦ୍ଵାରା ଆବେଦନର ଶୁଣାଣି ପାଇଁ ପଠାଇବାକୁ ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗଙ୍କ ଆଦେଶ ନ୍ୟାୟିକ ପରିସର ବାହାରେ ଥିଲା, କାରଣ ସେହି ଧାରା ଅଧୀନରେ ଏକ ଆଦେଶ କେବଳ ସେତେବେଳେ ପାରିତ ହୋଇପାରିବ ଯେତେବେଳେ ଧାରା 81,83 କିମ୍ବା 117 ର ଆବଶ୍ୟକତା ପାଳନ କରାଯିବା କାରଣରୁ ଧାରା ୫5 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନ ଖାରଜ ହେବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ; କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ସେହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ପାଳନ କରାଯାଏ ନାହିଁ, ସେତେବେଳେ ସେହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଏହାର ଏକମାତ୍ର କ୍ଷମତା ଧାରା ୫5 ଅନୁଯାୟୀ ଏହାକୁ ଖାରଜ କରିବା ଥିଲା ; ଫଳସ୍ୱରୂପ, ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ସେହି ଆଦେଶ ଆଧାରରେ ଆବେଦନର ଶୁଣାଣି କରିବାକୁ କୌଣସି ଅଧିକାରିତା ହାସଲ କରିନଥିଲେ, ଏବଂ ଏହା ଅଧୀନରେ ନିଆଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆବେଦନ ଅଧୀନରେ ଥିବା ଆଦେଶରେ ଅସିଦ୍ଧ ହୋଇଥିଲା । ଆମ ବିଚାରରେ ଏହି ଯୁକ୍ତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ

ଅସମର୍ଥନୀୟ । "ଯଦି ଧାରା 85 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନ ଖାରଜ ହୁଏ ନାହିଁ" ଧାରା 86 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବାର ଅଧିକାରିତା କ୍ଷେତ୍ର ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ । ବାସ୍ତବରେ, ଆବେଦନଟି ଧାରା 85 ଅନୁଯାୟୀ ଖାରଜ ହୋଇଛି କି ନାହିଁ ଏବଂ ଏହା ଖାରଜ ହେବା ଯୋଗ୍ୟ କି ନାହିଁ ତାହା ଆଇନଗତ ସ୍ଥିତି ନୁହେଁ ବୋଲି ଏଥିରେ ତଥ୍ୟଗତ ସ୍ଥିତି ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । ତାହା ହେଉଛି ଧାରା ରେ ଥିବା ଶବ୍ଦର ସରଳ ଅର୍ଥ, ଏବଂ ତାହା ଧାରା 90 (4) ଦ୍ୱାରା ସ୍ପଷ୍ଟ କରାଯାଇଛି, ଯାହା ପ୍ରଦାନ କରେ ଯେ,

"ଧାରା 85 ରେ ଯାହା କିଛି ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଧାରା 81, ଧାରା 83 କିମ୍ବା ଧାରା 117 ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ପାଳନ କରୁନଥିବା ଏକ ନିର୍ବାଚନ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ *କରିପାରନ୍ତି"* ।

ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରେ ଯେ ଧାରା 81, 83 କିମ୍ବା 117 ର ଅନୁପାଳନ ନକରୁଥିବା କାରଣରୁ ଖାରଜ ଯୋଗ୍ୟ ଆବେଦନ ଗୁଡିକ ଏପରି ଖାରଜ ହୋଇନଥାଇପାରେ, ଏବଂ ଏହା ପ୍ରଦାନ କରେ ଯେ ଯେତେବେଳେ ଏହିପରି ଆବେଦନ ଗୁଡିକ ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ସମ୍ମୁଖରେ ଆସେ, ସେତେବେଳେ ଏହାକୁ ଖାରଜ କରିବା କିମ୍ବା ନ କରିବା ଏହାଙ୍କ ବିବେଚନାର ବିଷୟ ଅଟେ । ଉପସ୍ଥାପନା କିମ୍ବା ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ଯାଞ୍ଚରେ ବିଳମ୍ବକୁ କ୍ଷମା କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କର କ୍ଷମତା ଧାରା 85 ଅନୁଯାୟୀ ସେହି ଆବେଦନ ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଖାରଜ ହେବା ଯୋଗ୍ୟ କି ନାହିଁ ତାହାର ବିଚାର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହୁଏ ନାହିଁ । ବିଳମ୍ବ କିମ୍ବା ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ଯାଞ୍ଚ ଆଧାରରେ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିବାକୁ ମନା କରୁଥିବା ଧାରା 90 (4) ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆଦେଶର ପ୍ରଭାବ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ସେହି ତ୍ରୁଟିଗୁଡ଼ିକୁ କ୍ଷମା କରିବା ଅଟେ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ମାମଲାରେ, ପରିସୀମା ଆବେଦନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସ୍ଥିତି ଏହିପରି ରହିଛି: ଧାରା 85 ର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଳମ୍ବକୁ କ୍ଷମା କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ସେହି ଆଦେଶ କାରଣରୁ, ପୂର୍ବରୁ ନିର୍ଣ୍ଣିତ ହୋଇଥିବା ପରି, ପ୍ରଶ୍ନଟି ପରବର୍ତ୍ତୀ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ବିଚାର ପାଇଁ ଆଉ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ନାହିଁ । ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗଙ୍କର *ସ୍ୱତଃପ୍ରବୃତ୍ତ* ଭାବେ କ୍ଷମା ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବାର କୌଣସି ଅଧିକାରିତା ନଥିଲା, ଏବଂ 1952 ଜୁଲାଇ 2 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଏହିପରି କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ଏହା ଏକ ଅବୈଧତା ଥିଲା ବୋଲି ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗଙ୍କ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଆହୁରି ସ୍ୱୀକାର କରି ଏପରି ତର୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏହା ଧରିନେବା ଯେ ଯେତେବେଳେ ଧାରା 86 ଅନୁଯାୟୀ ସ୍ଥାନାନ୍ତର ଦ୍ୱାରା ମାମଲାଟି ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିଥିଲା, ଧାରା 90 (4) ଅନୁଯାୟୀ ଉପଯୁକ୍ତ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବାର ଅଧିକାରିତା ଏହାଙ୍କର ଥିଲା, ଏବଂ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିବାକୁ ମନା କରିବାର ଏହାଙ୍କ ଆଦେଶ ତ୍ରୁଟିକୁ କ୍ଷମା କରିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଅଟେ ।

ଯାଞ୍ଚ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସ୍ଥିତି ଟିକେ ଭିନ୍ନ ଅଟେ । ଯାଞ୍ଚର ସଂଶୋଧନକୁ ଅନୁମତି ଦେବା ପାଇଁ ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗଙ୍କୁ ସ୍ପଷ୍ଟ କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା ଧାରା 85 ର ପ୍ରାବଧାନ ସହିତ ଅନୁରୂପ କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ । ଏପରି ସଂଶୋଧନକୁ ଅନୁମତି ଦେବା ପାଇଁ ଏହାଙ୍କର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ କ୍ଷମତା ଅଛି କି ନାହିଁ, ଏହା ବିଚାର କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, କାରଣ

ଯେତେବେଳେ ଏହା ଧାରା 83 କୁ ପାଳନ କରୁନଥିବା କାରଣରୁ ଆବେଦନକୁ ଧାରା 85 ଅନୁଯାୟୀ ଖାରଜ କରିନଥିଲେ ଏବଂ ଆବେଦନର ଶୁଣାଣି ପାଇଁ ଏକ ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତ କରି ଧାରା 86 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିଥିଲେ, ଏହା ପରେ ଏହି ମାମଲା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 90 (4) ଦ୍ଵାରା ପରିଚାଳିତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ଯାଞ୍ଚ ପାଇଁ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିବା କିମ୍ବା ନକରିବା ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ବିବେଚନାର ବିଷୟ ଅଟେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମାମଲାରେ, ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଯାଞ୍ଚକୁ 24 ଜୁଲାଇ, 1952 ରେ ସଂଶୋଧନ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ଯାଞ୍ଚ ପାଇଁ ଧାରା 90 (4) ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିବାକୁ ମନା କରିଦେଇଥିଲେ । ଏଗୁଡ଼ିକ ସେହିପରି ଆଦେଶ ନୁହେଁ ଯାହା ସହିତ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବେ ।

ଉପସ୍ଥାପନାରେ ବିଳମ୍ବ ଏବଂ ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ଯାଞ୍ଚ ଆଧାରରେ ଆବେଦନର ଗ୍ରହଣୀୟତା ଉପରେ ଆପତ୍ତି ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ ହେବା ଉଚିତ, ଏବଂ ଏହି ଆବେଦନକୁ ଖର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଆବେଦନ ଖାରଜ ହୋଇଛି ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ | ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ |"

Translated by:
ସୁବୋଧ ରାଉତ,
ଅନୁବାଦକ,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।